

1

La Flairosa

Si algú es pensa que totes les bruixes són tallades pel mateix patró està ben equivocat. Sens dubte les que tenen més requesta són les de pell arrugada i nas ganxut, que van amunt i avall amb l'escombra i guareixen els mals de la gent amb escudelles d'herbotes i altres ingredients més aviat fastigosos. Però no és menys cert que també hi ha bruixes de moltes altres menes.

Bona prova d'això n'és la Flairosa. La seva mare era una bruixa arrugada amb nas ganxut que anava amunt i avall amb... vaja, una bruixa de les de tota la vida. El seu pare, en canvi, era un hàbil saboner que combinava olis i essències per proveir la gent dels sabons més eficients i perfumats.

Així és que la Flairosa va créixer envoltada d'olors i productes que la majoria de mortals desconeixem i, com us podeu imaginar, amb el temps va heretar la saviesa de la seva mare i tots els secrets de la professió del pare.

Va aprendre tant, que ben aviat va ser capaç de fer encanteris dignes de la millor de les bruixes utilitzant eines i tècniques de l'ofici de saboner.

Al seu laboratori, la Flairosa va aconseguir perfeccionar alguns sabons de fórmules clàssiques que feia temps que eren inventades: sabons per tenir la pell més fina, per eliminar les arrugues, per fulminar els grans de la cara, per guarir les picades dels polls, per rentar-se les mans, per treure les taques de la roba... Igualment, en feia d'altres de més innovadors per alleugerir petites grans molèsties que sovint no reben l'atenció que es mereixen, com el singlot, el fred d'orelles, els gasos, els esternuts, les picors... I també elaborava sabons adaptats als

nous temps: per combatre l'estrès, per posar-se morè, per tancar els ulls després d'hores de jugar amb la consola... I, finalment, tenia un remei més extraordinari que cap altre, un remei prodigiós, miraculós... el remei, podríem dir: el sabó que eliminava la pudor de peus.

Amb tot, però, el que més divertia la Flairosa era investigar i descobrir fórmules noves que li servissin per superar nous mals i noves situacions. I a això dedicava la major part del temps.

Quan la Flairosa va marxar de cals seus pares, va anar a viure a Vilafrondosa, un poble plantificat en una vall preciosa com poques, plena de prats i boscos que feien honor al seu nom. N'era tan, de rebonica, que mai ningú no havia gosat fer-hi cap fàbrica ni res que pogués embrutir la contrada. Així que hi va arribar, la Flairosa es va instal·lar en una casa dalt d'un diminut turó als afores del poble, entre boscos i camps de conreu. Però de mica en mica es van anar construint

més i més cases al voltant, i el seu tranquil turó va esdevenir un bonyet que sobresortia al bell mig de la vila.

Amb el temps, la Flairosa s'havia acostumat a la nova situació, i de la mateixa manera els altres habitants de Vilafrondosa havien après a conviure amb la bruixa. Ai! He dit amb la *bruixa*? Ui no! Havien après a conviure amb *la filla del saboner*! Perquè tothom sabia que la Flairosa era una bruixa, però només els nens deien l'ofici pel seu nom. Els altres s'estimaven més dir

la remeiera, la dels sabons, la Flairosa... El que fos, abans que *bruixa!* Els grans ja ho tenen, això; quan una cosa no els agrada prou, fan com si no la sabessin, i a vegades els costa ben poc posar-se d'acord per no dir segons què!

